

לח כא. אלא פקודי המשכן משכן העדות. וכתב רש"י המשכן משכן שני פעמים רמז למשכן שנתמשכן שני חורבנין על עוונותיהן של ישראל. יש לעיין וכי כאן המקום בזמן הקמת המשכן לרמז מהגנאי של ישראל? וי"ל שהתורה באה לציין את מעלת המשכן דישאל האם הבעלים ע"ז לעולם וגם בזמן שניטל מהם בעוונותיהם אינו אלא משכנו והקב"ה יחזיר לנו בב"א. ויש להוסיף ששאלו את רבי יוסף חיים זוננפלד אם זה משכון אז למה לא מחזירים לנו את זה בלילה, וענה ע"כ רבי יוסף חיים שכל מה שמחזירים בגלל במה ישכב ואם באמת לא היינו ישנים בלילה הקב"ה היה מחזיר. הרב גפן.

לח כד. כל הזהב העשוי למלאכה. איתא במדרש רבה בראשית טז ב. שהזהב נברא בשביל מלאכת המקדש. וד"ז מדויק בפסוק כל הזהב העשוי (בעולם) אינו אלא למלאכת המשכן.

לט א. ומן התכלת והארגמן וגו' כאשר ציווה ה' את משה וגו' וחשב אפודתו וגו' כאשר ציווה ה' את משה. מי שישים לבו יראה שעל כל בגד כתבה התורה בנפרד כאשר ציווה ה' את משה, בשונה מעבודות המשכן שלא נכתב בן פרטיות על כל כלי, ומדוע? וי"ל דהנה מצינו במנחות לא יעשה אדם תבנית מנורה, תבנית היכל וכו' שנאמר לא תעשון איתי וכו', הרי שאסור לעשות כמשכן וכליו. ולכן המשכן וכליו סתמא לשמן קיימי ואצ"ל שהוא עושה לשמן דמאליהן הם לשמו מכיוון שהדיט אסור לעשותם ובע"כ נעשין לגבוה. אבל בגדי כהונה רשאי לעשותן להדיט, וא"כ סתמא לאו לשמה לכן הוצרך לומר אצל כאו"א שעשה מציווי ה' ולשמן. משך חכמה.

לט א. ויעשו את בגדי הקודש אשר לאהרן. הנה בויקהל נאמר מעשה המשכן וכליו. אח"כ הפסיק ואלה פקודי ומנה את חשבון הכסף והזהב שהתנדבו למלאכה, ואח"כ ביאר ענייני בגדי כהונה. ויש לעיין למה הפסיק הפקודים בין מעשה המשכן לבגדים? וי"ל, אומר ה'בנין אריאל', דהנה רש"י בויקהל על הפסוק והנשיאים הביאו אומר: שהנשיאים אמרו שיביאו מה שיחסר בסוף. ולבסוף נשאר לנשיאים להביא רק אבני השהם והמילואים. והיינו שהנשיאים לא הביאו את נדבתם עד שנודע כמה הביאו בני"י, ואז ראו מה שנחסר וזה האבני שהם והם הביאו ד"ז. ולכן נכתב הפקודים קודם הבגדים כי הוצרך לפקוד כמה הביאו, ואז כשראו שחסר להשלמת הבגדים את האבנים, את זה הנשיאים הביאו ולכן רק אחרי הפקודים נכתבו הבגדים.

לט ז. אבני זכרון לבני ישראל. הנה כאן כתוב זכרון מלא ובפרשת תצווה זכרון חסר, וביאורו? אומר רבי חיים קניבסקי דכל זכרון חסר הוא לטובה, אבל מלא מצינו נמי לרעה כגון מנחת זכרון של סוטה שהוא מזכרת עון, וא"כ י"ל דבתצווה היה קודם מעשה העגל אז הוא חסר כי הוא לטובה, ואילו כאן שהוא אחרי חטא העגל הוא מלא כי הוא מזכיר נמי חובה.

לט ח. ויעש את החושן. וכתב בעל הטורים לעיל כח טו. אורים ותומים ביום ולא בלילה. ומנ"ל הא? וי"ל, אומר רצ"פ פרנק, שהוא בראשונים (מהר"א ועוד) שבגדי כהונה היו כלאים, והותרו רק ביום בשעת עבודה דעשה דוחה ל"ת, משא"כ בלילה דלאו זמן עבודה, נאסרו. ולפי"ז שפיר דאין או"ת בלילה, כי א"א ללבוש בלילה בגדי כהונה וא"א לאו"ת בלא בגדים. ולפי"ז מיושב מה שכתב הספורנו כח ד. ומדייק כן בפסוקי התורה, שצריך לבישת הבגדים לשם מצווה ולא לשם נוי, כיוון שזה שטענו והותר רק לצורך מצווה, אבל לא לצורך מצווה יאסר כמו שמצאנו ביבוס שנאסר היום כי לא מכווין לשם מצווה.

לט כה. ויעשו פעמוני זהב טהור ויתנו את הפעמונים בתוך הרימונים על שולי המעיל בתוך הרימונים. היכן היו הפעמונים? הנה כאן התרגום אונקלוס אומר שהיו בתוך הרימון, ואילו בפרשת תצווה פרק כח פסוק לג אומר התרגום שהפעמונים היו בין הרימונים. ועו"ק דבתרגום יונתן בן עוזיאל ג"כ יש סתירה בין הפרשיות, דפרשת תצווה כתב רבי יונתן שהיו 71 פעמונים, ואילו בפרשתו כותב רבי יונתן שהיו 72 פעמונים? וי"ל, אומר בעל ה'בד קודש', דהציווי של פרשת תצווה נאמר לפני חטא העגל, ושם הציווי היה לעשות פעמון בין הרימונים וא"כ היו 71 כי היו 72 רימונים ובין כל אחד לשני היה פעמון, זה יוצא בס"ה 71. משא"כ פרשת פקודי היה אחרי חטא העגל, א"כ לא היה אפשר לעשות את הפעמונים שהיו מזהב בחוץ כי זה היה מזהב המקטרג, שמזכיר חטא העגל ואין קטגור נעשה סגור, ולכן הוצרכו להשים הפעמונים בתוך הרימונים והיו 72 פעמונים כמנין הרימונים.

לט ל. ויעשו את ציץ נזר הקודש וגו' ויכתבו עליו מכתב פיתוחי חותם. יש להקשות מאי ויכתבו, ויכתוב מבעיא ליה? וי"ל, אומר האמרי אמת ע"פ המשנה ביומא ג יא ובתו"ט שם, ששם הו"יה היו צריכים לכתוב כולו בבת אחת, כדי שלא יהיה רגע שהשם יהיה חסר, וא"כ בשביל לכתוב את שם הו"יה על הציץ הוצרכו לכתוב ארבע אנשים בבת אחת, לכך נכתב ויכתבו.

לט ל. ויעשו את ציץ וגו' ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קודש לה'. יש לדקדק מדוע בפרשת תצווה בציווי נאמר ופתחת עליו פתוח חותם קודש לה' ואילו כאן כתוב ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם? מיישב ע"כ הצפנת פענח דאיתא בשבת סג לכתחילה צריך לכתוב על הציץ התיבה קודש לה' בשתי שורות והיינו 'קודש לה' למעלה ו'השם' למטה, אלא משום איזה טעם כתבו בשורה אחת. והנה הכותב שלוש תיבות צריך שרטוט כדאיתא בגיטין ו. לכן אם כותב קודש לה' בשתי שורות ה"ז שלוש תיבות וצריך לשרטט, אך היות ולמעשה כתבו על שורה אחת דהיינו קודש לה' יחד ע"כ לא עשו שרטוט. ולכן בשעת הציווי נכתב ופתחת עליו דהוא לשון שרטוט אבל כאן כתוב ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם שלא עשוהו בשרטוט אלא כתבו מיד על הציץ וזה נחשב כתב ולא פתוח.

לט לב. ותכל כל עבודת משכן אהל מועד. המקור של דין לבדו הוא מהלכה למשה מסיני, כך מבואר בסוכה ה' ע"ב: שיעוריו, חציצין, מחיצין הלכה למשה מסיני. והנה המאירי בעירובין מביא בשם רב האי גאון שיש לזה מקור מהמשכן. סתם ולא פירש מהיכן. רבי שמחה זיסל ברוידא זצ"ל ר"י חברון בפירושו למאירי ה"ל מביא חשבון יפה להבנת הענין: אורך 2 יריעות המשכן היה שמונה ועשרים אמה כל אחד, דהיינו 168 טפחים. 2 יריעות המשכן היו מחוברים בחמישים קרסי זהב. נמצא, שהיו 49 רווחים בין כל הקרסים יחד (בין 4 אצבעות יש 3 רווחים). עובי כל קרס, מבואר בברייתא דמלאכת המשכן, היה חצי טפח. נמצא כל הקרסים יחד היה עוביים 25 טפחים. אם נחשב את כל הרווחים שהיו בין כל הקרסים יחד, נחלק אותם בין כל ה-49 רווחים, נמצא 2.9 טפחים לכל רווח, וכתוב בפסוק ויהיה המשכן אחד', הרי לנו שאף כשיש רווח של עד 3 טפחים, עדיין הוא נקרא 'אחד', הרי לנו מקור לדין לבד מהתורה.

לט לב. ותכל כל עבודת משכן אהל מועד ויעשו בני"י ככל אשר ציווה ה' את משה כן עשו. יש להקשות מהו הכפלות ויעשו וגו' כן עשו? וי"ל, ע"פ מדרש תנחומא נשא יח, שבשעה שבני ישראל עשו את המשכן גם המלאכים בשמים נצטוו לעשות אותו משכן, ובעת שהוקם למטה הוקם למעלה, וזהו ויעשו בני ישראל, ובנוסף

יוכן עשו? מרמז על עשיית המלאכים למעלה. רבי יהודה אבנדנאן אב"ד מרוקו.

לט. לה-לט. את ארון העדות ואת מזבח הנחושת. מהיכן הקב"ה היה מדבר עם משה. אומר רש"י לעיל כט מב. יש אומרים מעל מזבח הנחושת וי"א מעל הכפורת כדכתיב ודיברתי אתך מעל הכפורת. ובמאי פליגי? י"ל, אומר המשך חכמה, דפליגי בפלוגתת רבי יהושע בן לוי ורבי יוחנן מגילה כז. א"כ ביהכ"נ עושים בית מדרש או בית מדרש עושים ביהכ"נ. דלריב"ל מקום תורה עדיף, ושרי לעשות לך ביכ"נ לבימ"ד דמעלין בקודש. ולרבי יוחנן מקום תפילה עדיף וכו'. וא"כ למ"ד מעל מזבח הנחושת שהוא מקום עבודה אז תפילה עדיף. ולמ"ד מעל הכפורת מקום שמונח בו העדות דהיינו התורה, ס"ל דמקום תורה עדיף.

לט ט. את הכיור. ובהפטרת ויקהל מובא איך שלמה עשה את הכיור. ויעש את הים (כיור) עשר אמה משפתו ועד שפתו (קוטר). דהיינו האורך של האמצע) וקו (היינו ההיקף, שהוא העיגול של כל הכיור) שלושים אמה. הדבר מבוסס על הכלל היסודי (הזכירו תוס' בב"ב בעירובין ועוד) שההיקף הוא פי שלוש מהקוטר (10 קוטר. 30 ההיקף). והנה אם נדייק נראה שהפסוק מעגל קצת, כי האמת היא שזה קצת יותר משלושים. ואומר הגאון שדבר זה מרומז בפסוק הני"ל. הנה כתוב וקו שלושים אמה אבל זה רק ביקר"י, ובכתיב כתוב וקוה שלושים אמה. ואומר ע"כ הגאון ההפ"ש בין קו לקוה זה בדיוק 3,1415 כלומר העיגול כפול מהקוטר פי 3,1415. (קו בגימטריה 106, קוה בגימ' 111. כי 1,0471 = 106:111. וכן 10471 = 3:3,1415) ז"א שהפסוק השאיר לנו רמז לענין זה.

מ ו-ז. ונתת את מזבח העולה וגו' ונתת את הכיור וגו'. סדר הניתנה של הכלים הוא מבפנים לחוץ, חוץ מהכיור שנכתב לאחר המזבח, והרי הכיור היה יותר בפנים מהמזבח? וי"ל כיוון דהכיור מצוות להיות בין אהל מועד ובין המזבח, כדכתיב בריש כי תשא: ונתת אותו בין אוה"מ ובין המזבח. ממילא הוצרך לשים קודם המזבח כדי לקיים הדין ונתת אותו בין אהל מועד לבין המזבח. ומהאי טעמא נמי הקדים את השולחן למנורה, למרות שכשיוצא מבית קדשי הקדשים היה פונה לדרום תחילה ומנורה בצפון. כי במנורה היה ג"כ דין שיהיה נכח השולחן (הגר"ח מבריסק. טעמא דקרא. ורבי דן דרבקין)

מ יב. והקרב את אהרן ואת בניו. איתא במדרש רבה לו ד. בשעה שאמר לו הקב"ה למשה הקרב את אהרן הרע על למשה. אמר לו הקב"ה תורה שלי היא ונתתיה לך שלך גדולה משלו. וצריך ביאור האם משה היה צר עין בגדלות אהרן ועוד על החלטת ה'? ועוד מה ענה לו הקב"ה תורה שלי הוא ונתתיה לך? וי"ל, אומר החת"ס, שמשא לא יכל להיות כהן, כיוון שהרג את הנפש במצרים וקיי"ל כהן שהרג את הנפש אפי' בשוגג לא ישא את כפיו, ואפי' עשה תשובה. והנה סבר משה דגדול המחטיאו יותר מההורגו ואהרן החטיא לעם ישראל בעשיית העגל, ואם משה לא יכול להיות כהן, כ"ש אהרן, וזה הרע על למשה שהוקשה לו ד"ז. וע"ז תירץ לו הקב"ה תורה שלי היא ולך נתתיה וזה הכוונה: דאיתא במדר"ר שמות מז יד דטענת ישראל על העגל היתה, דכתיב לא יהיה לך אלוהים אחרים והיינו לך למשה. וזה מה שטען הקב"ה למשה שטענת אהרן היתה שהאיסור בע"ז הוא לך, ולכן אהרן לא החטיא את ישראל וזהו מה שענה הקב"ה תורה שלי הייתה ולך נתתיה וא"כ אהרן יכול להיות כהן.

מ כ. ויקח ויתן את העדות אל הארון. לכאורה תיבת ויקח היא מיותרת ובשום דבר לא כתוב ויקח. וי"ל, אומר רבי חיים קניבסקי, שבס"ת יש דינים מיוחדים **כשלוהים אותו**, היינו ליטול בימין, לפנות לימין, וללוותה. ולכן גם הלקיחה נחשבת לעבודה, ולכן כתב ויקח.

צפית לישועה

בפרשתנו אלה פקודי המשכן משכן העדות. איתא במדרש (שמות רבה ג) מהו משכן ב' פעמים שתמשכן המשכן ב'פ. א. ביד זרים בחורבן בית ראשון, ב. בחורבן בית שני וזהו שאמר אנשי כנתי' שהמשכן הוא עבור שלא שמרנו את המצוות ולכן נתמשכן ב' פעמים. הקשה רבי יוסף חיים זוננפלד מבואר בגמרא שהקב"ה מקיים את התורה, ואפילו מצות דרבנן כגון נוכחה, אם כן הלא נאמר בתורה הקדושה שמשכן צריך להשיב דהיינו שאם המשכן שנלקח בעבור חובו, אם הוא חסיד התנוף לבעל המשכון, יש להשיבו לו באותו יום, אם הוא בגד יום, צריך להחזיר לו את זה ביום, ואם הוא כסות לילה, צריך להחזירו בלילה, וכמו כן אמרה תורה שכל דבר שבו תלוי חיי הלה וקיומו, אסור למשכנו, כגון אם הוא חייט, אסור למשכן לו את מכוונת התפירה וכו' ואם כן האם יש דבר יותר חיוני לעם ישראל מבניית המקדש שבו תלוי חיותו של ישראל, ואם כן מדוע הקב"ה לא מחזיר לנו את המשכון ולא בונה את בית המקדש? ואמר על כך רבי יוסף חיים זוננפלד שאם באמת היה נחשב בעינינו גודל נחיצות ודחיפות החזרת בית המקדש חיות נפשנו, לפחות כמו כרית לראשינו, כמו הכסות לילה, זמן כבר היה השי"ת מחזיר לנו את המשכון ובונה לנו את בית המקדש. אבל הבעיה היא שאנו לא מספיק מצפים לגאולה. התורה אומרת במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני, הבעל חוב הלוה מרגיש שהכרית חסרה לו, וזועק על כך, לכן חיבה התורה להחזירה ללוה עד בוא השמש. וכתב הכלי יקר על הפסוק שיעקב אבינו אמר וישם את האבן מראשותי אמרו במדרש (מביאו רמ"א אורח חיים סימן תקנה ס"ק ב) שחסידיים ואנשי מעשה הנוגים בליל תשעה באב לשום אבן תחת הראש, ואמרו יש להם סדך מן פסוק זה, ויחך מאבני המקום וגו' כי יעקב את החורבן, וכו' ויש בזה רמז, שבפעולה זו של שימת אבן תחת הראש, בליל ט' באב, שמדקדק העולם השתמש בכרית תחת הראש, ובליל ט' באב לוקחים אבן במקום זה, כאומרים רבונו של עולם: בנין בית המקדש הוא חיות נפשנו, וכו' ובוודאי שנחוץ יותר מאשר כרית לראש, ונחלה ונעורר רחמים להחזיר לנו כבר את המשכון המקדש. בספר פרקי מחשבה מספר רבי עזריאל טאובר על ידי משל, את פותח אלה שמסכים לביאת המשיח, ואת אלו שנה להם: להשאר כך בבלות, ולא זקוקים לביאת המשיח. וז"ל: לפנינו סיפורם של שני זוגות נשואים, הזוג הראשון התחילו את הקשר ביניהם כך, בחור ובחורה נפגשו, הם לא רצו לאחד את השני, אבל השדכן דחף אותם לחתונה, ההורים לחצו, הסביבה דחקה להם להתקשר. כשאו לקבוע את התאריך החתונה, לא בער להם שום דבר, הם קוון שהחתונה תדחה כמה שיותר, וכאשר הגיע יום החתונה, הם רצו שימשיכו הריקודים כמה שיותר, בעצם כל אחד מהם העדיף שבמגר החתונה יחזור כל אחד לבית הוריו, אבל הם מצאו את עצמם בביתם חיים יחד. הסיפור של הזוג השני הוא הפך הסיפור הראשון, בחור ובחורה שהשתדכו, נפגשו, כל אחד מצא חן בעיני רעהו, הם לא יכלו לחכות עד החתונה, ובחתונה שניהם חיכו לרגע שיפסקו הריקודים, ויוכלו להיות יחד בלי אנשים אחרים, הם לא רצו את הריקודים, הם רצו אחד את השני, וכאשר הם הגיעו לביתם הם שמחו אחד בשני שמחה בלתי פוסקת. כך, כל אחד מאיתנו ח"ע הקב"ה, כל אחד מאיתנו שיוזכה לגאולה יחיה עם המשיח, אבל טוב הקשר, מידת האהבה שתייה ביניהם, תלויה בכל אחד, כל אחד צריך לעשות לעצמו מבחן אהבה, האם הוא משתייך לזוג הראשון, או לזוג השני. ישנם שימצאו, שבתוך תוכם הם מפחדים מיומות המשיח, טוב להם בביתם בעיסוקם ובחיייהם, הם אינם מעוניינים לוותר על חיי השגשג שלהם, ולהתמודד עם הקשר האישי שלהם עם הקב"ה, הם רוצים להמשיך את החיים במסלולם, ומפחדים מיומות המשיח. לעומת זאת, יש שימצאו שהם אינם יכולים להמשיך את החיים הלאה, הם כמיהים ומצפים כל רגע שכבר יגיע המשיח ויוכלו להיות עם הקב"ה בלי מפריעים, הם לא רק מאמינים בימות המשיח, אלא מצפים מתי יבוא ויגאלנו. אפשר לשדרג את הצפיה לישועה, לעורר אותה יותר ויותר, אם נחזיר בליבנו עד כמה חסרים אנו את קשר היחוד, עד כמה לא שלמה התייחדותנו עם ה', נגביר את געונו וקיסופינו את השתוקקותנו ואהבתנו אליו, ואז יתעוררו רחמיו של הקב"ה וזכרה לגאולה "את צמח דוד עובדך מהרה תצמיח, וקרנו תרום בישועתך, כי לישועתך קיוונו וצפינו כל הימים".

בגמרא (שבת לא.) איתא: אמר רבא: בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפריה ורביה, צפית לישועה. הרמב"ם אומר שמי שאינו מצפה לביאת המשיח הוא כופר בתורת משה, וזהו משום שהוא אינו מאמין, דאם הוא מאמין ממילא הוא גם מצפה. משל למא הדבר דומה: לאדם שאונייתו טבעה בים והוא הגיע יחידי לאי בודד וחי שם שנים עם הקופים והחיות, אף שהתרגל לחיים כאלו,

מכל מקום ודאי הוא מצפה שתבוא אונייה שתציל אותו ותביא אותו למקום ישוב של בני אדם, ורק אם אינו מאמין שתבוא ישועה, אז אינו מצפה. כתב הפלא יועץ (ערך צפוי) לדוג שאחד מן השאלות ששואלן היום הדין הוא, צפית לישועה? וזהו דבר המסור ללב, שלא די באמור בפה שהוא מצפה לישועה, אלא צריך להיות מצפה לישועה בלב שלם ואמונה שלימה, שבכל יום אדם מתקרב אל המיתה, כך בכל יום ויום מתקרב הגאולה, ואם יתממה ונחכה לו כי יבא בודאי בלי שום ספק, ולא על הגאולה בלבד צריך להיות יושב ומצפה, אלא על כל מין צרה תבא על האדם צריך להיות מצפה לתשועה! ה"ה כהרף עין. וכבר כתבו משם האר"י שבכל יום כשאומר לישועתך קויונו כל היום יכיון שמצפה לישועה על כל צרה שנמצא בה, והוא מסוגל מאד.

החפץ חיים היה אומר, שאם כל כלל ישראל בהמוניהם היו מצפים ומחכים לביאתו, כבר היה מופיע עלינו אורו של משיח, ואם עדיין איננו מופיע, סימן הוא, שאיננו מצפים לו כראוי. מספרים שהחפץ חיים היה נוכח בשעה שנציגי הקהילה היהודית בבריסק דליטא, באו אל הבית הלוי עם כתב רבנות בידם, ובקשוהו כי יהיה להם לרב. בתחילה סירב הבית הלוי, משום שלאחר עזבו את סלוצק גמר בנפשו לבלי לקבל שום משרת רבנות. פנה אליו אותה שעה אחד מן הנציגים במילים, רבי! כיצד יכול הנך לסרב לנו, הלא עשרים וחמשה אלף יהודים מחכים לך? הבית הלוי נדעזע ממילים פשוטות אלה, מיד חש אל ההרבנית וקרא בהתלהבות, והאילני נא והגישני מי מהר את האיצטלה שלי, נאלץ אני ללכת... עשרים וחמשה אלף יהודים מחכים לי, אסור לי להיטח לעדה כזו של יהודים שתחכה לי... נאנח החפץ חיים למאורע זה אלא עמוקה, ואמר: אם הבית הלוי נחפו כל כך משום שנהיה יכול היה להרושט עשרים וחמשה אלף יהודים יתכו לו, הגו בעצמכם אלמלי ידע משיח שכלל ישראל מחכה לבואו, הלא ודאי שהיה ממחר לחטוף את אבנטו ואיצטליתו ובא מרצו, ודאי שלא היה מניח את כלל ישראל בצפייתו. ברם האסון הוא, שכלל ישראל אינו מחכה לו, אין אומרים אלא בפה כי מחכים אנו לך, ואילו באמת אין מקוים כלל, הוי... אין מחכים לו... היה נאנח עמוקות, בהזילו דמעות. מסופר על החפץ חיים, שילדיו שיחקו בחוף במשחק המחבואים, והנה בתו התחבאה במחבוא סתור משה, שאף אחד לא יכל להרגיש בה, והיא התחבאה האטוב היטב שלא יראה.

וכך עברה כמחצית השעה ויותר, הילדים שחפשוהו לשוא, התיאשו, ועברו לשחק ביניהם במשחק אחר. לאחר זמן מה יצאה הילדה ממחבואה ומאדה נפגעה בראותה שהילדים כלל אינם מחפשים אחריה, אלא עברו לשחק במשחק אחר, ולשוא היא התאמצה להתחפר במחבואה. היא ניגשה מהר לביתה, תוך שהיא בוכה בבי תמרורים. ראה אותה אביה החפץ חיים ניגש אליה ואמר לה, מה לך בתי? סיפרה לו הילדה את כל המעשה שהיא פוגעה מאד, על שלא באו לחפש אחריה, ולשוא התחבאה כמעט שעה. החפץ חיים הרגיעה, ונתן לה סוכריה כדי להשתיקה. עברו כמה דקות, והנה אשתו של החפץ חיים רואה את בעלה כשהוא בוכה ומתיפת, היא מהרה לגשת אליו תוך שהיא שואלת מדוע הנך בוכה, בגלל הילדה... בגלל הילדה... השיב לה החפץ חיים, תוך כדי בכיה. על מה ולמה התקשתה הרבנית להבין? לאחר שנרגע החפץ חיים מבכיו, הסביר לרעייתו מדוע ענה ליליבו כל כך סיפור המחבואים? הוא פתח ואמר, ראי, ילדתנו הקטנה, כשעה שלא באו לחפשה והיא כבר בוכה ונמצאת בצער, הקב"ה בזמן החרבן, הוא כביכול במחבוא כמ"ש ואנוכי הסתר אסתיר פני מהם שהוא ג"כ מתחבא ומלתנו זה כמעט אלפים שנה, ואף אחד לא בא לחפש אותו ולבקש ממנו בכל של שישבו אלינו, על אחת כמה וכמה שיהיה בצער, שקועים אנו בהבלי הזמן ואין איתנו מבקש באמת את בנין בית המקדש. **חיים מרדכי גיפנט סיפר,** על אחד מתלמידיו של החפץ חיים במשך שנים מרובות, שכל השנים היה שומע את החפץ חיים שהיה מדבר בקביעות על הגאולה העתידה, וביאת משיח צדקנו בקרוב. פעם אחת קצרה רוחו של הלה, והוא נפנה ואמר כלפי החפץ חיים רבי! כבר חמישים שנה שאתם מדברים על משיח שיגיע בקרוב, אבל הנה עברו כבר חמישים שנה ומשיח לא בא! והחפץ חיים נענה לעומתו ואמר: מה אתה מדבר?! אדרבה, בחמישים שנה אנתנו כבר יותר קרובים לביאת המשיח. פעמים רבות כשהיו אורחים שהיו מבקרים את החפץ חיים, היה שואלם על מדברים בערים אודות המשיח, שכן כשמצפים לביאת המשיח היה שמדברים על כך. ופעם אחת נכנס אליו גדול אחד ונתן לו שלום, ותיכף שאל מה מדברים בחוף אודות המשיח? ולא היה בפיו מענה, והמשיח לומר: הן זוהי הצרה שאין מדברים אודות המשיח, הלא כתוב: ואחכה לו ואיך לא מחכים?

מסופר על רבי נחום מצ'רניבול שהגיע פעם אחת לאכסניא של יהודי באחד הכפרים הנידחים. בחצות הלילה קם ר' נחום ממשכבו התיישב על הארץ ואמר יתקוון חצות בבכי גדול, בעל האכסניא שהתעורר לקול הבכי סבר לתומו

שדבר מה קרה לאורח שלו, ורץ בבהלה לדרוש בשלומו. כאשר שאל בעל האכסניא את ר' נחום לפרש בכייתו, אמר לו שהוא עסוק בתפילה ובתחנונים לפני בורא עולם שישלח מהרה את משיח צדקנו. בראותו שהיהודי עדיין מסתכל עליו בתמהון, שאלו ר' נחום וכי אינך רוצה שהמשיח יבוא והעלף כולנו לירושלים? השיב לו היהודי אינני יודע, עלי להועץ עם אשתי. עברו שעה קלה שב ואמר בשם אשתו, שאין הם יכולים להניח את הברווזים והתרגולות שהם מגדלים, ולפיכך אין הם מעוניינים לעקור מכאן לירושלים. חזר ר' נחום ושאל ומה תעשו לכשיבוא הגויים שהיו באותו האזור, שהיו זולמים וחומסים ויגולו מכס את כרובשם, ואולי אף חייכם יהיו בסכנה? חזר האיש ושאל את אשתו מה להשיב על שאלה זו? ותשובתה לא איתרה לבוא, אמר לו לרבי, אם כך שיתפלל שיבוא המשיח ויחך את הגויים לירושלים. סיפור זה הינו ביטוי לחוסר ההבנה בתכלית של אחרית הימים, עלינו לבדוק את עצמנו היטב מהי תחושתנו ומידת ציפייתנו, אולי נעלה כי אנו ח"ו כאותו כפרי שדואג לברווזים...

כך כתב המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין: וזכרוננו שהחפץ חיים היה ממשיך את צורת הצפיה למלך המשיח לחולה אנוש, היודע כי רופא גדול בא לבקר ושהמציא תרופה למחלתו, ועומד ממתיין לביאתו, וכל נקישא בדת גורמת לו להתרגשות שהנה בא הרופא אליו, וכל שעת אילת אינה ממעטת מצפיתו, אלא להיפך, עומד ומצפה הנה בודאי עתה יבוא וירפאהו... כן חייבת להיות הצפייה לביאת הגואל, וכל שאינו ממתיין כן, חייב לחזק את עצמו באיזה אופן שהוא, כדי שיוכל להיות מהמחכים לביאתו.

בספר 'אור לציון' מביא את הענין של מחכה לביאתו. אם אתה שומע יהודי מדבר חס ושלוס פוליטיקה, ענינים של בחירות וכיוצא, הוא מעיד בעצמו שהוא לא מצפה לביאת המשיח, כי כתוב שמיאס משיח צדקנו תבטלנה כל המלכויות, ואם אדם מתעניין בעניני מלכויות, נראה שאינו מצפה לביאת המשיח. לצפות פרושו, כמו שהזמין מונית וכעת מחכה לו בחוף בכל רגע מחכה, זה המצב של לחכות. **מסופר על רבי משה טיטלבוים** בזה הישמוח משה' שלא הסיח דעתו הקדושה רגע כמימרא מלקוות לביאת הגואל, ועד עת זקנה ושיבה היה ברור אצלו שיחיה ויגיע לזמן ביאת המשיח. לפני שנתו היה עומד ומשחקה שעה ארוכה ליד החלון ומשקוף האופק בצפייה דרוכה, האם שמעתי סוף סוף פעמי משיח, גם כשעלה סוף סוף על יצועו היה מזהיר את שמשו רבי מיכל גלאר, שבאם ישמע בלילה איהו רעש תוך העיריה אולי קיץ אותו משינתו, כי בלי ספק שהוא קולו של משיח. כאשר היה שומע אישורו רחש או קול בחצות, היה נזעק מתלמודו ושואל מה קול בעיר נשמע? שמא גאולה באה לעולם. ובכל ערב פסח היה לוקח את המצות וצולחית בן והכוס והניחו בתוך הסל, וקשרו במטה (מקל) שלו ונתנו על כתיפו, ועמד והשקוף בעד החלון, לשמע אם ישמע קול השופר שופרו של משיח. באחד הימים נודע בבית הישמוח משה שחנתו רבי אריה לייבוש בעל אריה דבי עומד לבקר, החתן היה אהוב עד מאוד על בני הבית ולבמיחד על חמיו, בני הבית שמחו מאוד לשמע ידיעה זו והחלו להתכונן לקבלת פני החתן החשוב. הישמוח משה ישב כדרכו בחדרו שקוע כל כולו בתלמוד ומפרשו ולא נטל כל חלק בהכנות של בני הבית, והנה הגיעה השעה אשר נועדה לבוא החתן, כל בני הבית עמדו וצפו מבעד לחלונות לאורך הדרך, אך הוא אינו מגיע, עברה שעה ארוכה ובני הבית המיחלים לבוא האורח החלו דואגים. כל רגע נוסף הגביר את המתח שמה ארעה הילדה איזו תקלה בדרך. כאשר סוף סוף נראה האורח הנכסף מבעד החלון הולך ומתקרב אל הבית, הזדרז מיד אחד מאנשי הבית לחדרו של הישמוח משה ואמר בהתרגשות, הוא הגיע... הישמוח משה התנער מהרהרוי, לבש את בגדי השבת שלו וחיט מהר יצא רביה לקבל את פניו של אותו אורח גדול, שכל ימיו הוא מצפה לבואו... המלך המשיח... שהרי הוא הגיע. אך מה רבה היתה תדהמתו, שכנפגש פנים בפנים עם האורח שלא היה אלא חתנו אהובו, לא יכול היה הישמוח משה לשאת בגודל אכזבתו ונפל מתעלף, בני הבית מהרו להעירו ואז שמעוהו ממלמל, הוא עמד לא הגיע... זה לא הוא...

רבי לוי יצחק מברדיטשוב היה שרוי כל ימיו בצפייה עמוקה ובהנהגה מתמדת לקראת בואו של משיח צדקנו. לקראת החתונה הגדולה בז'לובין, בה נישאו צאצאיהם של בעל התניא, ורבי לוי יצחק מברדיטשוב כשהביאו את נוסח ההזמנה התמונה המתוכנן לפני רבי לוי יצחק, ראה כי כתוב בה, החתונה תערך בבית הנכנסת הגדול בז'לובין, מיד קרע את ההזמנה וציוה לכותבה מחדש וזה הנוסח שציוה לכתוב. החתונה התקיימה אבי ירצה ה' בירושלים עיה"ק על יד בית המקדש השלישי ורבי"א, ובאם משיח צדקנו לא יבוא חס ושלוס עד אז ולא יבנה בית המקדש, תתקיים אם ירצה ה' החתונה בעיר ז'לובין ביום פלוני ובשעה פלונית וכו'. **מסופר על האמרי אמת** כי היה נמנע מלעלות להר הזיתים, ואמר כי כתוב שלעתיד לבוא, בעת ביאת המשיח יבקע הר הזיתים, ואם כי כיצד הולכים אנשים על הר הזיתים ואינם חוששים שמא יבקע? הרי משיח צריך לבוא אל רגע, ויבקע על הר הזיתים והוי סכנת נפשות לילך לשם... אלא שהם חושבים שהמשיח לא יבא בדיקן באותם רגעים אלא בזמן מאוחר יותר, ואם כן זה חסרון באמונה ובצפייה לביאת המשיח אפילו לרגע אחד, וצריך להאמין שיבוא עכשיו בכל רגע ממש. **וכשיבוא המשיח** הוא יבוא פתאום בלי כל מידע מוקדם והמצפים לו יזכו לגאולה בשלימות.

ידיעות חשובות וכן דברים מגדולי ישראל ערוך בדרך של שו"ת

שאלה: מה סוד ההצלחה בבניית מקום תורה? **תשובה:** עיין בספורנו כאן בפרשה שמביא היטב איך בנו את המשכן, ויש בזה לימוד לקח לבניית כל דבר שבקדושה. כשבונים מקום תורה ורוצים שזה יצליח, אז רק עיני שמעמידים את היסודות בקדושה ובטהרה, בדמעות ותפילות. ישיבת וולאז'ין נבנתה ע"י בכי, דמעות ותפילות ובקשות. וכן שהקומה ישיבת חכמי פובלין הרבי מטשוקוב דיבר במעמד הנחת אבן הפינה בחשיבות הקמת דבר רוחני שצריך שיהיה מושתת על יסודות פונביץ וקדושים. ובמעמד הנחת אבן הפינה בישיבת פונביץ התייפח הרב מפונביץ בבכי נסער ומזועזע. ההו"י"א שנחם שם אמר: ע"י נאמר הזורעים בדמעה ברינה יקצורו ובוודאי יצליח. בשעת אחד מראשי הישיבות קיבל בניין מפואר בניו על תילו ואתה יושבית את התורה הביא קבוצת בחורים מכוונת מטובי עולם התורה להיות בסיס להקמת המקום, ראשי הישיבה הלכו להרב שך להתברך, ובמקום לברך אמר תדעו לכם לא כך בונים ישיבה, ישיבה בונים בעמל וביועז, וישיבה שבאה על מגש של כסף אין לה יקיום והרעיון נגזר.

שאלה: כמה ראוי להשקיע בשמחת סיום? **תשובה:** בשבוע זה יסיימו המוני בית ישראל את חמש שמות והרבה מאוד בחורים מסיימים את המסכת הנלמד בזמן חורף, אמרו חז"ל בקבלת רבה שעושין סעודה לגמרה של תורה, וכן אמרו בשבת קיץ:- קיט. ואמר אבבי תיתי לי דכי חזינא צורבא מרבן דשלים מסכתיה עבדינא יומא טבא לרבנן. וז"ל האו"י הלכות סוכה ש"י"ח, והוא בפוסקים סימן תרס"ו: עושים חתני תורה סעודה גמורה ומומנין מבני הקהל ונותנים להם מאכלים טובים אווזות ותרנגולין, ומצאיתו יעקרו של מנהג וכו' בתחילת מדרש שה"ש ויבוא ירושלים ויעמוד לפני ארון ברית ה' א"י יצחק מכאן שעושין סעודה לגמרה של תורה שהגומר תורה שכולה חכמה שצריך לעשות סעודה ומשתה עכ"ל. וראוי לתקן סעודה נאה לכבוד התורה והתלמידים, ואז ראוי לקבץ כל הקהל כשבה הרב לסיים כל מי שראוי לבא לסיים המסכתא עכ"ל. ולא רק לגמרה של תורה אלא על כל סיום מצוה שמחים ועושים סעודה כמשי"כ הרשב"ם ב"ב קכ"א: דבאותו יום שפסקו מלכרות עצים למערה היו שמחים לפי שבאותו יום היו משלמין מצוה גדולה וזאת. וכן בפרשה שלנו כשסיימו עושי המשכן את מלאכת המשכן היו בשמחה גדולה, ובפוסקים סימן תר"ע כתבו דלכן עושים סעודת בחנוכה משום שנשלמה מלאכת המשכן בחנוכה, וכן שלמה המלך עשה סעודה בעצה ימים כשהשלים בנין בית הראשון המבואר בספר מלכים.

שאלה: סגולה אדירה למציאת שידוך? **תשובה:** סיפר הגה"צ רבי ישראל מאיר ויסנשטרן שליט"א מנהל רוחני ישיבות חשובות בבני ברק: לפני כמה שנים היתה תקופה בישיבה בבית מאיר שלא היו חתנים, פנו מבני הישיבה אל רבי חיים קניבסקי והציעו שהבחורים בישיבה ביחד ילמדו את כל הש"ס דהיינו כ"ב"א יקח ע"ע איזה מסכת וילמד בזמן פסח, וכך עשו ולימים התאסרו רבים מבני הישיבה. לאחרונה, כאשר היתה שוב האתרה במצב הדיינים, והוצע שוב היוזמה לסיים את הש"ס פקפקתי האם הסגולה תפועל גם ללא ברכת של רבי חיים, אך ראה זה פלא בתקופה הזו, תהילה לקל, מצא את יוזמה רבים מהמבוגרים, וגם כמה מזקני הקיבוץ, ובעתיד הקרוב המון חתונות, והתברר שגדולים צדיקים במיתתם.....או שסגולת לימוד הש"ס פועלת מעצמה.

שאלה: האם מצוינו ענין מיוחד לנוהג בשמחה בחודש ניסן, ומדוע נקרא החודש בשם זה? **תשובה:** האלוהו רבה בסימן תרפ"ה סק"ח כותב שהדין שמסנכנס אדר מרבים בשמחה נוהג גם בחודש ניסן, וז"ל: גרסינן בברייתא דף כ"ט. כשם שמסנכנס אדר מרבים בשמחה כך שכנסנו אב ממעטים בשמחה וכו', וז"ל דניסן הוא כאדר, שהרי פירש ש"י שמסנכנס אדר ימי נסים היה לישראל פורים ופסח וכו' עכ"ל. ומבא בספרים שחודש ניסן נקרא בשם זה לפי שהוא רגיל בניסים, והאות"ן ב' סוף הניסן רומז לרגיל, וכמו שפירש"י ב"מ לו. רובץ ולא רבצן שמי שרגיל לרבוץ קרוי רבצן, ולכן גם חודש זה שהוא רגיל בניסים קרוי ניסן, וזה זמן מסוגל לראות ישועות ידולות של כל כדרך התבע.

שאלה: הצעה בנושא השייגעון בבין הזמנים, כדי שישאר ביציאותו ככניסתו? **תשובה:** רבי גרשון אדלשטיין היה מביא תמיד שמי שרוצה לא לאבד את כל העליה של משך הזמן, יקבע בבין הזמנים כל יום ללמוד מוסר, ועי"ז מובטח לו המשך העליה גם בביה"ז"מ, וכדאי ספר מוסר שמושב אותה ומתחבר אליו, והשפעת המוסר היא חזקה מאוד בהשפעתה על הנפש, ויש להוסיף בה שאמרו כל גדו"י שסיפורי צדיקים הוא ספר מוסר לא פחות טוב משאר הספרים.

שאלה: מצד אחר מומלץ לאותו שתענוגות זה לא דבר טוב לנען שיתפלל אדם על דמ"ת ויתפלל שלא יכנסו מעדנים לבו, וכן קנייני תורה שהם מיעוט תענוג, כ"י חנינא שאכל רק קו חרובים, ורבי שלא נהנה מהעוה"ז אפילו באבצע קטנה, ופת במלח תאכל וחי עזר תחיה, ומצד שני כתוב ש"נוזיר הוא חוטא" כי סיגן עצמו בנין ואסור להתנזר מדבר שברא הקב"ה, וכן כתוב בירושלמי שיענש אדם שלא אכל מפורית ש"י ברא ולא אכל מהו? **תשובה:** ההבדל הוא שאם אדם עושה זאת באופן של אהבת העונג זה לא ראוי ומפריע לגדול בלימוד התורה, אבל אם מרגיש צורך נפשי אזי אדרבה מצוה עליו לאכול וזה ירחיב את נפשו ללימוד התורה, ואם יפירוש מהעונג אזי יענש על כך כי בורא עולם

ברא הדברים כדי להנות בהם בני אדם ויועיל להם לעסק לימוד התורה ועבודת הבורא, וממילא החסדגפנות שלו באה על חשבון מצב הרוח ועבודת ד' וזה חזק ונפיעה במעשי הבורא בעולם, כמו שכתב המס"י שמעלת הפרשיות זה מדברים שלא נצרכים לאדם אבל הנמנע מהנצרך לאדם נקרא חוטא, וכפי המבא בגר"א שמיעוט שליח הכונה באופן חיובי שנמשך זקוקה למעט דברים טלים, איות דבר מעוט תענוג, שמעט תענוג נפש האדם חיבת זקוקה, לכך מי שמנע ממעט תענוג הוא נקרא חוטא, אבל בוודאי שלא יאכל כדי כל תענוגו אלא להרגיע את נפשו בשיעור המינימלי.

שאלה: השבוע מזיזים את השעון לשעון קיץ, איזה דבר טוב נוכל להפיק מכך, ולמרות שיחסרו לנו לילי השבתות הארוכים להגות בתורה לארץ מפריע? **תשובה:** בשעון קיץ מכיון שיום שיש הוא ארוך ושבת נכנסת מאוד מאוחר, אפשר להתחזק מאוד ולהתחבר למנהג הנפלאה של תוספת שבת ולזכות לשפע העצום שיוצא למי שעושה כך, כי אדם שזוכה לקבל את השבת קודם זמנה אזי מקבל הרגשה יעילתה ורוגע ושלווה וזוכה לשפע גשמי של פרנסה ועשירות, ובעיקר הכי חשוב לזכות לטעם הנפלא של מעין עולם הבא יום שבת מנוחה.

שאלה: ישנם קהילות שהנהיגו הנהגה מרוממת להתפלל את תפילות הקבלת שבת בשירה ובזמרה ברוב עם כדי לקבל את השבת מתוך שמחה, האם זה ראוי? **תשובה:** כפי אחת הגיעה קבוצה של אברכים שהקימו בית כנסת חדש בבני ברק, ורצו למשוך אנשים שיבואו לחזק את המנין החדש שלהם, יעץ להם ר' ניסים שהכי טוב שיעשו קבלת שבת בניגונים בשירה ובזמרה, וזה בוודאי עשוי על קדושת ורוממות בית הכנסת החדש.

שאלה: מהי התועלת העצמית מבחינה פסיכולוגית שיש לאדם שהוא עושה חסד מעבר לזכויות העצומות של מצוות שח"א? **תשובה:** המחשבות מעדיים שאדם העושה חסד זה מועיל לנותן לא פחות מהמקבל, כי בורא עולם ברא מציאות שברגע שהאדם מטיב לזולת, האדם מקבל תחושה יעילתית ורחבות הלב, תחושה של חמימות מתפשלת בגוף, הכל כדי לדרבן את האדם להמשיך בפעולות כמין אל.

שאלה: מהיכן בפרשתנו לומדים את ענין מידה כנגד מידה? **תשובה:** האור החיים הקדוש כותב בתחילת הפרשה אלה פקודי המשכן, שזה תיקון נגד מה שאמרו ישראל "אלה"י אלוהיך ישראל חטא את שבנו מבזה לך, והעלו עליו עולות ופרקו נזמיהם וכו', וכאן בפרשתנו באה כפרת באותה מילה "אלה"י שבה השתמשו לחטוא, וזה מוסר השכל עצום. בורא עולם מנהיג את עולמו במידה ששם מודד בו מודדין אותו, וזאת הדרך הבטוחה להשיג כל דבר, אם אדם ישקיע כדי להשביע את רצון בן זוגו, יזכה לשלום ואוהוה ואהבה בביתו, ומי שמשתדל בפרנסת חבריו ייוכח שמון השמים ישפיעו עליו שפע של פרנסה, והמלמד את חבריו יחוש כיצד לבנו נפעת ומחונן נובע חכמה וכו', ובמקום לעשות מאמצים מתסכלים להשגת דברים פשוט כדאי להטיב עם הזולת ובכך נמשוך עלינו השפעה של טוב וברכה.

שאלה: מה אמר הרב שטיינמן כששאלו אותו האם להשקיע בתלמיד כשרוני או בינוני? **תשובה:** אמר הגרא"ל איני מחבב במיוחד תלמידים כשרונים, ולא דחית את החלשים, והסביר את דבריו מהגמ"י בסוכה שהיו להלל שמונים תלמידים הגדול שבהם רבי יונתן בן עוזיאל והקטן רבי יוחנן בן זכאי, והנה ברמב"ם כשמונה את סדר מעתיקי השמועה הוא מונה את הלל ושמואי שקבלו משמע"י ואבטליון, ויוחנן בן זכאי ור' שמעון בן הלל הזקן שקבלו מהלל ושמואי, הרי שהקטן בין תלמידי הלל הוא זה שזכה להיות מעתיק השמועה וממוסרי התורה לעם ישראל.

שאלה: איזה הקשר יש בין סיפור המגילה למצוות ביעור חמץ בפסח? **תשובה:** מובא במדרש קהלת על הפסוק שומר חמץ לא יעד את רע, שזה הולך על אסרת השפחה עסוקה במצות ביעור חמץ ולכן לא ידעה על המן וגזירותיו.

שאלה: מהי סגולה בדוקה להינצל מכל צרה? **תשובה:** רבי משה שטרנבוך אמר שמי שיש לו חלילה צרה בפרנסה או בשידוכין או בביראות וכדו' יכנס ארבעים יום רצופין לבית הכנסת ויאמר יום יום תהילים ומקדים ואומר לפני את תפילתו ובקשתו וינדב לצדקה אפילו פרוטה, וכשמסיים את אמירת התהילים יבקש שוב את בקשתו, ויבטיח שבלי"נ כישושיע אותו הבורא יגמל שמת כל חי ובכך וודאי יזכה לישועה גדולה.

שאלה: בפרשתנו מוזכר רבות על עשיית כלי המשכן שהיו מזהב, מה המיוחדות של הזהב משאר מתכות? **תשובה:** הזהב יש לו יחודיות שהוא ניתן בקלות לעיבוד וירקוע והוא רך במיוחד ועל ידי זה אפשר לרקוע אותו ולחותך דקים ולחוטם דקים, ומסיבה זו שהוא מתכת מאוד רכה לא משתמשים בו נקי לגמרי אלא מתחזקים אותו ע"י צירוף מתכות אחרות.

שאלה: מגיע ובה ערב פסח וכל החמץ מסביב שגורם לאדם לאכול הרבה אכילות רגשיות ולשקיות לגוף, מה יעשה בשביל להימנע מכך? **תשובה:** יש הרבה אנשים שבזמן לחץ, ההנאה שלהם היא לאכול בלי גבול, ואין זמן מתאים לה מערב פסח הלחץ מהתקונות ושאריות המשלוחי מנות המפתים. לכן ראוי לכל מי שחפץ חיים ארוכים ובריאים להוציא את עודפי המתוקים מהבית (אפשר להעביר למטבח של החכול, ששם סיכוי רב יותר שייאכל במשורה),

וכן להקפיד כל יום על ארוחות מזינות, ואם חפץ לנשנש תוך כדי, יכין ירקות תוכנים לפרוסות יפה וסוגי ירקות ירוקים, ודברים אלו רק יוסיפו לו שנות חיים.

שאלה: בחור שחוזר לבין הזמנים הביתה, מה יעשו ההורים בשביל להנעים לו את השהות בבית, כדי שיאגור כוחות לזמן הבא וירגיש שהבית הוא משענת וחממה בשבילו, ולא יסתובב בהרגשה שהשהות בבית היא סיר לחץ עבורו? **תשובה:** שמענו לא אחת על חורים נורמליים לחלוטין שמשוועים למנוחה וחופש בלי לחץ של סדר יום, הם רוצים לישון ולישון כמה שבא להם, ולצערנו, גם לקום מתי שבא להם, ואפילו שלפעמים זה גובל באיבוד מ"ע דאורייתא כק"ש בזמנה, וההורים מסכנים רוצים לראות את הנחת והם לא רואים, מה עושים? - דבר ראשון להיזהר לא להכניס את הבחור ללחץ ולא להכביד בדרישות, אחרת הוא יפתח מרד ולכולם לא יועיל. מה שכן יעשו, זה לתכנן עמו את הדברים החשובים, כמו שיקום לכה"ס לזמן קר"ש שהוא דאורייתא, וינהל איזושהו סדר יום, וברגע שיראה שבאים לקראתו ומותירים לו על רוב הדברים, הוא בוודאי ישדל לכה"ס בדברים שבאמת חשובים לנו להתאמץ, והכל יהיה בדרכי נועם. ובעזרת ה' בתחילת הזמן ירגיש רענונת וחשק להתחיל ברגל ימין.

חידות

חידות שינון הפרשה ע"פ סדר הא' ב': א. המילה הראשונה בפרשה: אלה. ב. שם מסקל של מחצית השקל? בקע לגולגולת. ג. איזה שרשרות עשו על החושן? גבלות. ד. אחת הגיעה קבוצה של אברכים שהקימו בית כנסת חדש בבני ברק, ורצו למשוך אנשים שיבואו לחזק את המנין החדש שלהם, יעץ להם ר' ניסים שהכי טוב שיעשו קבלת שבת בניגונים בשירה ובזמרה, וזה בוודאי עשוי על קדושת ורוממות בית הכנסת החדש.

שאלה: מהי התועלת העצמית מבחינה פסיכולוגית שיש לאדם שהוא עושה חסד מעבר לזכויות העצומות של מצוות שח"א? **תשובה:** המחשבות מעדיים שאדם העושה חסד זה מועיל לנותן לא פחות מהמקבל, כי בורא עולם ברא מציאות שברגע שהאדם מטיב לזולת, האדם מקבל תחושה יעילתית ורחבות הלב, תחושה של חמימות מתפשלת בגוף, הכל כדי לדרבן את האדם להמשיך בפעולות כמין אל.

שאלה: מהיכן בפרשתנו לומדים את ענין מידה כנגד מידה? **תשובה:** האור החיים הקדוש כותב בתחילת הפרשה אלה פקודי המשכן, שזה תיקון נגד מה שאמרו ישראל "אלה"י אלוהיך ישראל חטא את שבנו מבזה לך, והעלו עליו עולות ופרקו נזמיהם וכו', וכאן בפרשתנו באה כפרת באותה מילה "אלה"י שבה השתמשו לחטוא, וזה מוסר השכל עצום. בורא עולם מנהיג את עולמו במידה ששם מודד בו מודדין אותו, וזאת הדרך הבטוחה להשיג כל דבר, אם אדם ישקיע כדי להשביע את רצון בן זוגו, יזכה לשלום ואוהוה ואהבה בביתו, ומי שמשתדל בפרנסת חבריו ייוכח שמון השמים ישפיעו עליו שפע של פרנסה, והמלמד את חבריו יחוש כיצד לבנו נפעת ומחונן נובע חכמה וכו', ובמקום לעשות מאמצים מתסכלים להשגת דברים פשוט כדאי להטיב עם הזולת ובכך נמשוך עלינו השפעה של טוב וברכה.

שאלה: מה אמר הרב שטיינמן כששאלו אותו האם להשקיע בתלמיד כשרוני או בינוני? **תשובה:** אמר הגרא"ל איני מחבב במיוחד תלמידים כשרונים, ולא דחית את החלשים, והסביר את דבריו מהגמ"י בסוכה שהיו להלל שמונים תלמידים הגדול שבהם רבי יונתן בן עוזיאל והקטן רבי יוחנן בן זכאי, והנה ברמב"ם כשמונה את סדר מעתיקי השמועה הוא מונה את הלל ושמואי שקבלו משמע"י ואבטליון, ויוחנן בן זכאי ור' שמעון בן הלל הזקן שקבלו מהלל ושמואי, הרי שהקטן בין תלמידי הלל הוא זה שזכה להיות מעתיק השמועה וממוסרי התורה לעם ישראל.

שאלה: איזה הקשר יש בין סיפור המגילה למצוות ביעור חמץ בפסח? **תשובה:** מובא במדרש קהלת על הפסוק שומר חמץ לא יעד את רע, שזה הולך על אסרת השפחה עסוקה במצות ביעור חמץ ולכן לא ידעה על המן וגזירותיו.

שאלה: מהי סגולה בדוקה להינצל מכל צרה? **תשובה:** רבי משה שטרנבוך אמר שמי שיש לו חלילה צרה בפרנסה או בשידוכין או בביראות וכדו' יכנס ארבעים יום רצופין לבית הכנסת ויאמר יום יום תהילים ומקדים ואומר לפני את תפילתו ובקשתו וינדב לצדקה אפילו פרוטה, וכשמסיים את אמירת התהילים יבקש שוב את בקשתו, ויבטיח שבלי"נ כישושיע אותו הבורא יגמל שמת כל חי ובכך וודאי יזכה לישועה גדולה.

שאלה: בפרשתנו מוזכר רבות על עשיית כלי המשכן שהיו מזהב, מה המיוחדות של הזהב משאר מתכות? **תשובה:** הזהב יש לו יחודיות שהוא ניתן בקלות לעיבוד וירקוע והוא רך במיוחד ועל ידי זה אפשר לרקוע אותו ולחותך דקים ולחוטם דקים, ומסיבה זו שהוא מתכת מאוד רכה לא משתמשים בו נקי לגמרי אלא מתחזקים אותו ע"י צירוף מתכות אחרות.

שאלה: מגיע ובה ערב פסח וכל החמץ מסביב שגורם לאדם לאכול הרבה אכילות רגשיות ולשקיות לגוף, מה יעשה בשביל להימנע מכך? **תשובה:** יש הרבה אנשים שבזמן לחץ, ההנאה שלהם היא לאכול בלי גבול, ואין זמן מתאים לה מערב פסח הלחץ מהתקונות ושאריות המשלוחי מנות המפתים. לכן ראוי לכל מי שחפץ חיים ארוכים ובריאים להוציא את עודפי המתוקים מהבית (אפשר להעביר למטבח של החכול, ששם סיכוי רב יותר שייאכל במשורה),

חידות

חידות שינון הפרשה ע"פ סדר הא' ב': א. המילה הראשונה בפרשה: אלה. ב. שם מסקל של מחצית השקל? בקע לגולגולת. ג. איזה שרשרות עשו על החושן? גבלות. ד. אחת הגיעה קבוצה של אברכים שהקימו בית כנסת חדש בבני ברק, ורצו למשוך אנשים שיבואו לחזק את המנין החדש שלהם, יעץ להם ר' ניסים שהכי טוב שיעשו קבלת שבת בניגונים בשירה ובזמרה, וזה בוודאי עשוי על קדושת ורוממות בית הכנסת החדש.

